

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραβόμεν καὶ πάλιν σ'τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια κ' ἑξακόσια καὶ δεκαοκτῶ,
νάται τὸ Ταμεῖο σ'έλους ἀνοικτῶ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσδεμ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δ' κτῶ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ἕνα δυῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ'τὸ χέρι.

Εἰς γῆν φέρομεν παγὸς εὐμοῦσου κατελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σῶματα «Ρωμηῶ» ἀνελλιπέ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ἄποιοι ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομεῖον τέλη.

Πρόφ' Ἰουλίου κ' εἰκοσθεῖ,
νίκη Συμμάχων ἀγασθῆ.

Χίλια τετρακόσια κ' εἰκοσθεῖ γὰ,
δαίμονες ἠμαῖον τὸν κατὰ-γυνηθῆ,

Φασουλῆς καὶ Περιεκέτοσ,
τοῦ πολέμου πέμπτον ἔτος.

Εἰς ἕκείνα κ' οἱ λυγμοί,
τῶν δόδοντων οἱ βρυγμοί,
τῶν κοκκάλων οἱ τριγμοί.

A.

Φ.— / Χαιρετῶ...
Π.— Ποιὸν χαιρετᾷς ;
Φ.— Χαιρετῶ τοὺς μαχητᾶς,
δοσὺς μάχονται κ' ἔδω,
δοσὺς μάχονται κ' ἔκει,
καὶ πολλὰ θεσπιρῶδῶ
ἐν γαλήνῃ ψυκῆ.

Κοιμισμένους καὶ ξυπνῶς
βλέπω κόλασις ν' ἀνοίγη,
καὶ τῆς μάχης ὁ κωπνῶς
μὲ σκεπᾶσει καὶ μὲ πνίγει.

Ἄλλα περίε ἀνθηρά,
τέρψεως ὀράματα,
ἀγαλλίσις χαρᾶ,
καὶ σφαγῆς θεάματα.

Κ' ἄν περὶ σ'τὸν Φαληρέα
μόνος μου καὶ μὲ παρῆα,
δυῶς ὁ μικρὸς μου νοῦς
εἶναι πάντα σ'τοὺς Συμμάχους,
σὲ τομεῖς πολιταράχους
καὶ σ'τοὺς Ἀμερικανούς.

Κ' ἄκοιῦ βόγγο γῶρα μου μεγάλου μακαλλεῖου,
καὶ βγαίνει μίαν προσευχὴ
ἀπὸ τὴν δόλια μου ψυχῆ
νὰ γίνῃ γρήγορα γλυκὸ κελᾶδημα πουλιῶ.

Τρέχω σ'τ' Ἀνατολικᾶ,
τρέχω καὶ σ'τὰ Δυτικᾶ.
Πάντα στρέφω ἔκει πέρα,
πρῶτ', βράδν, νύκτα μέρα.

B.

Π.— Τῆματις τὰ χαρμόσυνα μαντάτα, σύντροφέ μου,
σ'τὸν πέμπτον χρόνο μῆκαμε τοῦ τρομεροῦ πολέμου

'Στὸν πέμπτο χρόνο' μῆπαμε, κ' ἀκόμη ποῖος τὸ ἔξει
 ἂν τέτοια γλέντια θάξωμε καὶ τάλλο καλοκαίρι.

Τέσσερα χρόνια χάνεται Δύσις κ' Ἀνατολή,
 τέσσερα χρόνια δαίμονες πηδοῖν ἀπὸ τὸν Ἄδην,
 τέσσερα χρόνια πέρασαν, καυμένη Φασουλή,
 ὅπου τὸ Σύμπαν ἔγινε τὸν ρημαδιῶν ρημαδί.

Τριγύρω μόνον ἐρημιὰ,
 ποῦ τίποτα δὲν βγαίνει,
 καὶ καταπν' ἡ γῆ κορμιὰ
 σὰν Δάμια πεινασμένη.

Ἦλεος γενοῦ, Θεέ μου!...
 πέμπτος χρόνος τοῦ πολέμου,
 κ' ἄλλαις αἰματοχυσίαις
 κ' ἄλλαις ἀνθρωποθυσίαις.

Τοῦ πολέμου πέμπτος χρόνος,
 πέμπτον ἄλγος, πέμπτος θρήνος...
 τί νὰ γίνεται κ' ἐκεῖνος
 ὁ θεόπειπτος Βαρῶνος;

Δὲν ἐπίστενα ποτέ μου,
 Φασουλή μου φαμφαρόνε,
 πῶς 'στοῦ τρομεροῦ πολέμου
 θάμπωμε τὸν πέμπτο χρόνο.

Σήκω, θνησιμαῖον πτώμα,
 καὶ χαλύβδωσε τὸ σῶμα
 καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν
 'στῶν μαζῶν τὴν λαχίν.

Τοῦ πολέμου πέμπτος χρόνος,
 κ' ἂν βαρὺς μᾶς δέρνη κόνος
 ἀνοὶ ἀχῶμεν τὰς καρδίας.

Εἰς τῆς πέτρας κάποιου βοάχου
 νέαν ὄψιν τῆς προμάχου
 νέος ἀνηφοῖ Φειδίας.

Πέμπτος τοῦ πολέμου χρόνος,
 καὶ σημεῖα λὲν πολλὰ
 πῶς δὲν στέκεται καλά
 κάθε μακελλοῦση θάλασσα.

Νῦν πρὶ μυχθῆτω γατα,
 καὶ κτυπᾶτε τὸν σφαγά,
 ποῦ μᾶς ἀνοψε φωτιά.

Καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ κόουροι
 ἄς τοῦ πάσσουνε τὴ μόσχη,
 ἄς τοῦ δάσουνε σ' αὐτῆ.

Φ.—Τὸν Οὐτίλωνα χαίρετα... πρώτος Ἀμερικῶνος,
 νοῦς ἀλήθεια φοιτηνός
 κ' ἀνθρωπος ἀληθινός.

Χαίρε Ἀλευθεριά φωνάζει... πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκείνη
 παμβασιλίσσα νὰ γίνη.

Χαίρε Ἀλευθερία φωνάζει, κάτω τὰ τηάρια,
 κ' ἀποστελετε στρατοῦς
 κατὰ πάντα δυνατοῦς,
 τροφίμα, δολάρια,

γὰ νὰ συντριβῆ καθένος Παγγερμανισμὸς
 καὶ νὰ μένη κορμοκράτωρ Ἀλευθερίας ἀνθρωπισμὸς.

Θέλει νὰ οἶξη κάθε τυραννικὴ κορδὸν,
 ὅπου δεσμὰ χαλκίζει,
 κ' ἐκεῖνος τὸν ἀγῶνα
 τὸν ἐξιδανικεῖ.

Γιὰ τοῦτον κρέπει μία παγκόσμιος πομπή,
 καὶ κόσμος προκηρῶνται
 πῶς 'γογγύορα θὰ μῆ
 'στοῦ Κάϊσερ τῆ μύτη.

Σὲ κυτῶζω Ἀλευθερία
 νὰ ξανακτυπᾶς βασιλιά,
 Σιδερένιο δείχνεις χερί
 Ἀλευθερία μὲ τοὺς Συμμάχους,
 Ἀλευθερία μὲ τὸν Λευθέρη,
 καὶ πηδᾶς βουὰ καὶ βράχους.

Θλίψις κόσμου περισσή,
 μέσα σὲ πολέμου κρότους
 τί χυμὸς ζωῆς ἐχάθη.

Εἶναι εἰς Μωσῆ
 γὰ τῆς γῆς τοὺς ἀλυτρώτους
 ἡ βαρὺδουλιὰ σου ἐπάτη.

Σπάζουν σκῆπτρα σὰν καλάμια,
 καὶ κτυποῦν λαοὶ σιμά σου
 κάθε μπόγια Κορυνάτω.

Καὶ σὲ κόκκινα ποτάμια
 πλύνουνε τὸ φόρεμά σου
 καὶ τὸ βγάσουνε χιονάτω.

Πέμπτος τοῦ πολέμου χρόνος...
 σὺ σκορπᾶς προηγοριά
 'στὴν κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος...
 χαίρε χαίρε Ἀλευθερία.